

breedbeeld

samenwerken rond cultureel erfgoed en landschap

Zoals u snel zult merken, staat deze nieuwsbrief weer boordevol informatie uit uw regio. Want, zoals bij iedereen, was september een behoorlijk drukke maand: Open Monumentendag, onze fietstocht, de publicatie van het eerste deel van de historisch-geografische studie en een nieuw samenwerkingsproject rond mondelinge geschiedenis. Dit tempo willen we aanhouden om blijven het erfgoed in de kijker te zetten. Dat doen we in deze nieuwsbrief ook met Luc Vanackere, directeur van het Kasteel van Gaasbeek. En zoals altijd vindt u ook achteraan een nieuwe wedstrijdvraag.

U kunt er een streekpakket ter waarde van 25 euro mee winnen.

Bent u de volgende winnaar?

Jean-Pol Olbrechts,
gedeputeerde voor cultuur

inhoud

Basiliek van Halle wint monumentenprijs	2
Steviger koor in Sint-Pieters-Leeuw	3
Persoon in de kijker Luc Vanackere	4
Bruegel in het Pajottenland	8
Ziet u ze? Relicten in het landschap	9
Licht uit, spot aan	10
Wist je dat?...	10
Activiteiten	10
Wedstrijd	11

Basiliek van Halle

wint

monumentenprijs

Elk jaar bekroont de Vlaamse Monumentenprijs een project of een realisatie dat het onroerend erfgoed een stukje meer beschermt. Sinds 2002 komen dan ook landschappen en archeologische projecten in aan-

merking. Per provincie worden voor deze prijs vijf laureaten aangewezen uit een selectie van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen. Dit jaar waren dat het natuurreservaat De Zegge in Geel, de vloeiveiden of wating in Lommel-Kolonie, de restauratie van de 17de eeuwse kapel OLV ten Doorn in Eeklo, de restauratie van het Blauw-Kasteel in Oostkamp en de restauratie van de Sint-Martinusbasiliek te Halle. Het is de

eerste keer dat een laureaat van de provincie Vlaams-Brabant de hoofdprijs wegkaapt. Terwijl de overige laureaten elk 2500 euro krijgen, bedraagt de hoofdprijs niet minder dan 12.500 euro. Redenen daarvoor zijn er genoeg. Zo vernoemde minister Dirk Van Mechelen op het slotfeest van Open Monumentendag de opmerkelijke prestaties van de lokale bevolking om de werken aan hun Basiliek te financieren. Teken- en fotowedstrijden, verkoop van straatstenen, de lancering van een speciale jenever zijn maar enkele voorbeelden hiervan. Op deze manier werd de lokale bevolking ook betrokken en geïnformeerd over de vorderingen van de restauratie. Elke fase werd bezegeld met een

volksfeest. Een andere reden voor de toekenning van de prijs zijn de inhoudelijk, kunsthistorisch én materiaaltechnisch stevig onderbouwde restauratiefases. De globale aanpak is een voorbeeld.

De Basiliek staat al in de steigers sinds 1992. Toen werden loszittende stenen geconstateerd, maar van restauratie was nog geen sprake. Pas in 2000, onder leiding van architect Karel Breda, werden echte restauratiewerkzaamheden aangevat. Zo werd het interieur gereinigd en alle verweerde stenen van de toren vervangen. Ook de glas-in-loodramen van de doopkapel worden nog dit jaar onder handen genomen. Pas in 2015 zal de restauratie van de Basiliek voltooid zijn.

Steviger koor in Sint-Pieters-Leeuw

Niet alleen in Halle wordt er stevig gerestaureerd. Ook Sint-Pieters-Leeuw neemt zijn onroerend erfgoed onder handen. Hoogstwaarschijnlijk starten midden 2006 restauratiewerken aan de Sint-Pieter en Pauluskerk. Bij de kerk, want het gaat hier wel degelijk om één kerk, zijn de werken aan het koor heel dringend. Daar staat de kerk immers op een lemen ondergrond die verzakt. Toen de kerk in de vijftiende eeuw werd gebouwd, ondervond men dit probleem ook. Met de middelen van toen hebben ze de kerk opnieuw recht gekregen. Maar na zes eeuwen is de ondergrond opnieuw verschoven en dat leidt tot scheuren in de muur. De eerste fase van de restauratie bestaat dan ook uit stabiliteitsmaatregelen. De glasramen worden beschermd, en ook de fresco's worden in ere hersteld. Na het koor volgen de toren, het transept en het schip van de kerk. De architect die de werken opvolgt is niemand minder dan Karel Breda, die dat ook doet voor de Basiliek van Halle.

De Sint-Pieter en Pauluskerk werd grotendeels gebouwd in de vijftiende eeuw, maar stond er oorspronkelijk al in de negende eeuw. In 1938 werd de kerk beschermd, wat het meteen tot het oudste beschermde monument van Sint-Pieters-Leeuw maakt. Enkele jaren later werd ook de omgeving als dorpsgezicht beschermd.

Persoon in de kijker

Het is bijna een jaar geleden dat Luc Vanackere als directeur in het Kasteel van Gaasbeek neerstreek. Afgestudeerd als kunsthistoricus en musicoloog legde hij een opmerkelijk parcours af: bijstuderen in Wenen, dramaturg en bibliothecaris bij de Filharmonie van Vlaanderen, journalist op de cultuurredactie van de Gazet van Antwerpen, artistiek directeur bij dezelfde Filharmonie, aan de slag bij een impresario in Londen, intendant van

Luc Vanackere

Cultuurbeleidscoördinator in Antwerpen. Dat was ongetwijfeld een boeiende baan.

Dat was heel boeiend. Antwerpen is een heel complexe stad. Politiek zit ze moeilijk in elkaar: er zijn negen districten waarvan er sommige op zich al een flink uit de kluiten gewassen stad vormen. Als verantwoordelijke voor het lokale cultuurbeleid moest ik dus met die negen districten en ook nog eens met de centrale stad werken. Ik werkte

dus voor tien verschillende besturen. Ingewikkeld, maar ook heel boeiend. Antwerpen is een plek waar enorm veel gebeurt. Misschien wel de meest dynamische stad van Vlaanderen op het vlak van museumbeleid, podiumkunsten, architectuur, maar ook op sociaal vlak. Veel stadsgedeeltes bestaan voor de meerderheid uit bewoners van allochtone oorsprong. Hoe ga je daarmee om op cultureel vlak?

Hoe haal je die naar traditionele Europese kunstuitingen? Ik werkte ook met de bibliotheken, culturele centra, orkesten, theaters, het ballet. Dat was een enorm breed spectrum. Het gevolg is wel dat je van hier naar daar holt. Het was altijd maar vergaderen en het ging nooit echt vooruit zoals ik had verwacht. Dat is het verschil: in een instelling zoals het Kasteel kun je heel duidelijke beleidslijnen uitstippelen en dingen realiseren. In een stad leidt alles een beetje zijn eigen leven. Het is een totaal andere manier van werken.

Hoe bent u in het Kasteel van Gaasbeek terechtgekomen?

Ik was een beetje uitgekeken op Antwerpen. Er loopt in Antwerpen ook heel wat mis vind ik: op politiek vlak, op maatschappelijk vlak. We weten het allemaal. Daarnaast was ik voor mezelf wel toe aan iets heel nieuws. Ik had bijna altijd in de muzieksector gewerkt, daarna in het brede culturele veld. Als cultuurbeleidscoördinator ben je enkel de verbindende factor: van het moment dat het project interessant wordt, moet je het afstoten. Dat vond ik soms wat frustrerend. In

het Internationaal Orkest in Brussel, intendant van diezelfde Filharmonie en uiteindelijk twee jaar cultuurbeleidscoördinator in Antwerpen. Daar pikken we de draad op.

in de kijker

september vorig jaar kreeg ik telefoon dat ik -na een lange examenperiode te hebben doorlopen- de eerst geplaatste kandidaat was voor de functie van directeur in het Kasteel van Gaasbeek. Ik was dan al zo ver geraakt, dat ik dat zeker niet wou weigeren.

Wat mij intrigeert is waarom iemand uit Antwerpen naar het Pajottenland trekt.

Dat is heel vreemd inderdaad. Ik heb altijd in grote steden gewerkt: in Wenen, in Brussel, in Londen, in Antwerpen. Ik had de indruk dat vanuit die steden altijd heel fel gehamerd werd op stedelijkheid als motor voor cultuur. Alsof cultuur en stad twee dingen zijn die bijna identiek zijn. Wat buiten de stad gebeurt, is onbelangrijk of onbestaand. De pretentie van de steden is toch wel bijzonder groot. Daartegenover stel ik vast dat het net die aspecten zijn, de landelijkheid, de natuur, de interactie tussen natuur en cultuur -in Gaasbeek heel cruciaal- en elementen zoals bezinning, introspectie, traagheid, ont-haasting zijn, waar iedereen de mond van vol heeft maar waar in de stad nooit werk van gemaakt wordt. Dat is heel waardevol en toch komt het veel te weinig aan bod, ook beleidsmatig. Op dat vlak is het kasteeldomein een perfecte biotoop: het kasteel, het museum, de geschiedenis, de museumtuin, het park, heel die gelaagdheid binnen het Pajottenland,

dat op zich al een heel typische identiteit heeft, is bijzondere interessant. Mijn echtgenote komt wel uit deze regio. Ik had er dus wel een band mee. Het is niet zo dat ik hier plots uit de lucht ben komen vallen. Ik kende het Pajottenland wel al als bezoeker.

Wordt je overstap door sommigen niet beschouwd als een stap achteruit?

Dat weet ik niet. Dat heeft nog niemand mij gezegd. Ik ervaar het zo niet. Want dan ga je opnieuw uit van het scenario dat het allemaal in de steden te doen is. En dat is wat ik net wil tegenspreken. Ik denk dat het hoog tijd is voor een tegengewicht en een tegenreactie. We moeten de mensen alert maken op het feit dat hier bijzonder waardevolle dingen aanwezig zijn, die we tegen 200 per uur aan het verliezen zijn. Het is nu of nooit. Daarom is jullie project rond mondelinge geschiedenis ook zo belangrijk: de dingen zijn gewoon aan het verdwijnen terwijl we er zelf bij staan. Alleen moeten de mensen ook inzien hoe waardevol het is en hoe kwetsbaar. Het is wel zo dat het tempo hier veel trager is; maar is dat een stap terug? Ik ervaar dat als ademruimte om te kunnen nadenken en tijd te nemen om bepaalde dingen te overwegen. In een stad moet je heel snel handelen want morgen "moet het er lig-

gen". Je hebt geen tijd voor reflectie. Er wordt ook steevast van conflictmodellen uitgegaan, waar erg veel tijd en energie inkruipt.

Was de aanpassing dan moeilijk?

Nee. Hoewel, in de eerste maanden wel. Ik ben hier begonnen op 2 januari en dan is het Kasteel niet toegankelijk voor publiek. De eerste maanden dacht ik: "*Help! Hier gebeurt niets.*" Maar vanaf april, wanneer het kasteel opengaat, komt hier veel volk over de vloer. Het zijn geen horden toeristen, maar dat is ook de bedoeling niet. Het kan natuurlijk altijd beter, er zou meer volk moeten komen. Maar het is niet de bedoeling hier een pretpark te maken waar ze met vijftig bussen per dag toeristen afladen.

Hoeveel bezoekers komen er ongeveer per jaar?

Veel te weinig. Per jaar komen er zo'n dertigduizend. Dat is vergelijkbaar met een klein museum zoals Mayer van den Bergh in Antwerpen. Deze site kan gemakkelijk een verdubbeling aan zonder dat het een overrompeling wordt. Het is kwetsbaar, dus het is niet de bedoeling dat hier honderdduizenden mensen komen. Ook naar naambekendheid toe moet er nog veel verbeteren. Toen ik in Antwerpen zei dat ik in Gaasbeek ging werken, kon geen van mijn collega's het plaatsen. Ook mensen uit de sector kenden het niet. Ze wisten het niet eens liggen. Dus op het vlak van naambekendheid is er nog heel wat werk aan de winkel.

Het Pajottenland schuift nochtans het Kasteel van Gaasbeek als één van zijn troeven naar voor.

Dat klopt. En terecht. Het is een soort icoon voor het Pajottenland. Maar het Pajottenland is niet overal bekend in Vlaanderen, laat staan het Kasteel. Ook niet in culturele sectoren. Daar keek ik van op. Ik moet zeggen dat ik hier zelf voor de eerste keer vijf jaar geleden ben geweest. Door mijn echtgenote, anders was ik misschien nooit komen kijken. Dus

ik pleit schuldig. Maar dat wijst er wel op dat op het gebied van communicatie en promotie hier weinig gebeurde. En dat kun je mijn voorgangers ook niet kwalijk nemen, want dat zat zo niet in hun hoofd. Voor hen waren bezoekerscijfers geen obsessie. Het volstond dat het hier goed bewaard werd, en men ging ervan uit dat het met uitstraling en bekendheid sowieso wel snor zat. Dat was in vele musea vroeger zo. Dat waren oorden van studie en bewaring. Toerisme, marketing en communicatie zijn pas de laatste jaren op grote schaal doorgedrongen. Het Pajottenland heeft nochtans iets: een zekere klasse, nobelheid bijna. De Pajot heeft geen enkele reden om een minderwaardigheidsgevoel te hebben. Het is lang een vergeten stuk land geweest in de schaduw van Brussel. Er is ook nooit veel aandacht geweest door de politiek en industrie is er al helemaal niet. Dat zijn nu net de grote troeven geworden voor de toekomst, want daardoor is het hier zo mooi gebleven. Dit is het Toscane van Vlaanderen. Dat is toch niet niks. Die troeven moeten meer uitgespeeld worden.

Bij de voorbereiding en tijdens de Breedbeeldhappening (op 24 april 2004 in het Kasteel van Gaasbeek) hebben we het zelf kunnen merken: uw medewerkers zijn zéér enthousiast.

Absoluut. Dat had ik niet altijd bij mijn vorige banen. "*Dat staat niet in mijn taakomschrijving*" heb ik heel vaak moeten horen. Hier is dat anders. Wat ik ook vraag, het is nooit te veel. Alles wordt met heel veel liefde en fierheid gedaan. Het was wel even

aanpassen. Vooral de laatste jaren gebeurde hier niet zoveel, terwijl we nu echt aan de lopende band activiteiten organiseren. Nu kijkt men hier echt uit naar het volgend groot project. Het is een soort honderd bijna. Dat vind ik heel mooi: die trots op deze plek, het collectief verantwoordelijkheidsgevoel is heel sterk aanwezig. Dat is zeker niet overal zo.

Onderhoudt u dat door steeds nieuwe initiatieven te bedenken?

Elke week vergaderen we met iedereen. Dus ook met de poetsploeg, de tuinmannen, de suppoosten. Ik geef telkens een overzicht van de week die komt. Ook op langere termijn worden grote projecten besproken. We evalueren ook steeds wat voorbij is. Dan feliciteer ik de collega's voor alle dingen die goed gebeurd zijn en meestal hoef ik geen negatieve opmerkingen te maken. Ik vind het heel belangrijk dat iedereen van het begin af aan betrokken wordt bij alles wat hier gebeurt. Iedereen wordt ook uitgenodigd om suggesties te doen en om mee te denken. Zo werkt hier iemand wiens echtgenoot een taverne heeft. Wel die vraag ik om soep te maken voor de opendeurdagen. We willen dus echt in een brede familiale context mensen betrekken bij wat hier leeft. Zo zitten de poetsvrouwen in een bloemierclub. Zij maken samen met hun lerarens en een aantal andere collega's hier een hele dag bloemstukken. Daarover kregen we veel positieve reacties. Dat is onvoorstelbaar. Zoiets kan je met geld niet betalen. Vooral de appreciatie is van belang.

Het is opvallend: er waart een wind van vernieuwing doorheen het Kasteel.

Op een jaar tijd kun je natuurlijk nog niet veel doen. We moeten het Kasteel volledig 'restylen'. Het oogt soms een beetje oubollig, op sommige plekken is het zelfs beklemmend. Het lijkt alsof de Markiezijn even de deur uit is. Dat heeft een zekere charme, maar dit is ook een museum voor de toekomst. We mogen niet alleen terugkijken, we moeten ook moderne technieken toepassen: nieuwe presentaties, toelichting bij de kunstwerken, andere verlichting, bloemen, stoffen. In elke kamer moet je door iets getroffen worden. Het

kan niet dat de bezoeker door dertig kamers wandelt en bij het buitenkomen niet meer weet wat hij allemaal zag. Er is momenteel heel veel tentoongesteld, maar weinig dingen die echt frapperen. Je moet dus accenten leggen en dat betekent ook dingen wegdoen. Dat hopen we de volgende jaren te kunnen realiseren.

Wat zijn de grote toekomstplannen voor volgend jaar?

De allerbelangrijkste activiteit is een grote retrospectieve van Kaat Tilley (*modeontwerpster, nvdr*). Daar kijk ik heel erg naar uit. Ze kwam al drie keer naar het Kasteel. Dan gaat ze ergens in een kamer zitten en laat die ruimte over zich heen komen. Het is alsof de ruimte bezit neemt van haar. Het Kasteel vindt ze zeer inspirerend. De bedoeling is een overzicht te geven van 20 jaar creaties van Kaat Tilley, maar ook haar volgende wintercollectie zal hier worden voorgesteld. Die is geïnspireerd op Marie Peyrat, de laatste Markiezijn van het Kasteel. Naar communicatie toe is het zeer belangrijk dat iemand als Kaat Tilley hier iets organiseert. Zo bereik je niet alleen het klassieke museumpubliek maar ook een veel bredere groep mensen. Modejournalisten van overal zullen op dat moment naar hier komen. Je kan zeggen dat daar een stukje opportunisme bijzit, maar ik zou het niet doen als ik er niet van overtuigd was dat net het werk van Kaat Tilley perfect in dit kader past. Haar ontwerpen hebben een sprookjesachtig gehalte en bevatten verwijzingen naar elementen uit het verleden. Dat sluit prima aan bij de identiteit van het Kasteel van Gaasbeek.

Vanzelfsprekend houden wij u op de hoogte over deze en andere activiteiten van het Kasteel. Wilt u een bezoekje brengen of meer weten, neem dan contact op:

Kasteel van Gaasbeek

Kasteelstraat 40

1750 Gaasbeek

02-531 01 30

www.kasteelvangasbeek.be

kasteelvangasbeek@vlaanderen.be

Bruegel

in het Pajottenland

Dilbeek is een museum rijker. Geen gewoon museum, maar een heus openluchtmuseum. 12 panelen met weergaven van de mooiste schilderijen van Pieter Bruegel de Oude pronken van heden in het landschap van Dilbeek. Deze gemeente mag dan niet tot de Breedbeeldregio behoren, het initiatief is zeker merkwaardig.

Wie kent Pieter Bruegel de Oude niet? Eén der grootste schilders uit de Nederlanden en icoon van de kunstgeschiedenis. Zijn werken werden geanalyseerd en besproken, maar het leven van de man is een stuk minder duidelijk. Vermoedelijk werd hij in 1520 of 1525 geboren. Daarnaast zijn er slechts drie gebeurtenissen waarvan -aan de hand van documenten- we de exacte datum kennen: zijn inschrijving als vrijmeester te Antwerpen, zijn huwelijk met de dochter van Pieter Coecke van Aelst in 1563 en zijn begrafenis in de Brusselse Kapellekerk in 1569. Om inspi-

ratie te krijgen voor zijn vele schilderijen bezocht Bruegel heel vaak het Pajottenland en de Pedevallei (op huidige Dilbeeks grondgebied). Het hoeft dus niemand te verbazen dat in deze Pedevallei een Bruegelpad werd uitgestippeld. De route is 8

km lang en werd door de dienst toerisme van de provincie Vlaams-Brabant bewege-wijzerd. Daar bleef het echter niet bij. Het landschap in deze vallei is tevens de locatie van een openluchtmuseum. In totaal werden 12 panelen en 8 grotere panelen geplaatst. De 'parabel van de

blinden', 'De boerenbruiloft', 'De graanoogst', of nog de 'De ekster op de galg', 'De nestenover' kunt u nu bewonderen in Dilbeek. Op de 'parabel van de blinden' staat overigens de kerk van Sint-Anna-Pede afgebeeld. En dus was Dilbeek de ideale plek voor dit openluchtmuseum. Een folder en een dvd kunnen u nog meer leren over het leven en werk van Pieter Bruegel de Oude. De dvd heeft een speelduur van 1 uur en is een compilatie van 2 kunstdocumentaires samengesteld door Harold van de Perre en Anton Stevens. Zowel de dvd als de folder is in meerdere talen beschikbaar (dvd 15 euro + verzendingskosten).

Amper een week na de officiële opening, sleepte het openluchtmuseum al een onderscheiding in de wacht. Elk jaar ondersteunt VCM-Contactforum voor Erfgoedverenigingen educatieve of sensibiliseringsprojecten van vrijwilligersverenigingen in de erfgoedsector. Dilbeeks Erfgoed vzw mocht, uit de handen van minister voor Ruimtelijke Ordening Dirk Van Mechelen, voor haar initiatief een premie ontvangen ter waarde van 1250 euro.

Wilt u er meer over weten? Het openluchtmuseum is een initiatief van vzw Culturama. Telefoonnummer: 02-569 27 74, fax: 02- 569 31 44, culturama@pan-dora.be

Ziet u Relicten in het ze? landschap

Waterputten, grenspalen, kapellen, kruisen, roepstenen, grenspalen, schandpalen, ... Het landschap -zeker in het Pajottenland- staat er bol van. Heel vaak beschouwen we dit verkeerdelijk als klein-historisch erfgoed. In feite zijn dit landschapsrelicten. Na het klein-historisch erfgoed, dat we in vorige nieuwsbrief onder de loep namen, staat nu het natuurlijk erfgoed centraal. In samenwerking met Jean Arno, lid van de heemkundige vereniging Hernia, vonden we volgende voorbeelden. In het natuurlijk erfgoed onderscheiden we twee categorieën: natuurlijk erfgoed zonder tussenkomst van de mens en natuurlijk erfgoed door toedoen van de mens.

Natuurlijk erfgoed zonder tussenkomst van de mens zijn o.a. bronnen, rivieren, beken. In het Pajottenland is dat bijvoorbeeld de Mark, maar ook de Dender en de Zenne snijden de regio.

Natuurlijk erfgoed ontstaan door toedoen van de mens is er veel meer:

- kanalen
- sluizen
- waterzuiveringsstation, watertorens
- bomen en andere gewassen (o.a. hagen) als
 - grensaanduiding
 - schaduwverwekker (bij de hoeve of in de kouter)
 - grondstof tot werkgelegenheid (knotwilg, populier)

- symbool (vrijheids- of herinneringsboom)
- waterpoelen
- buurt- en voetwegen
- grensstaten (zijn soms beekjes)
- steengroeven (Brabants Massief te Sint-Pieters-Kapelle)

Veel van dit erfgoed vindt u terug door heel het Pajottenland. Specifieke voorbeelden zijn moeilijk aan te halen. Weet u echter relicten in de Breedbeeldregio staan? Geef ze gerust door. Volgende nieuwsbrief: het woonerfgoed, het werkerfgoed en het publiek erfgoed.

bomen en beken als grensaanduiding

Licht uit, spot aan

In dit vaste rubriekje willen we eens te meer de prachtige plekjes uit het Pajottenland in de kijker zetten. Deze plekjes zijn echter nog iets specialer, want één of andere televisieserie of film werd er opgenomen.

Wie kent Kamiel Spiessens niet? Het populairste typetje van Chris Van den Durpel maakte zijn filmdebuut in 'Oesje'. In amper 33 dagen werd de prent ingeblikt, maar dat had geen invloed op het succes van film. Het verhaal is nochtans simpel. Op een mooie dag wordt Kamiel Spiessens geconfronteerd met de komst van een megalomaan bouwproject van de arrogante John Karstens. Net achter de tuin van het hoofdpersonage wil men een recreatiepark aanleggen. En dat is natuurlijk niet helemaal naar zijn zin. Geena Lisa, Jaak Van Assche, François Beukelaers en Gert-Jan Dröge zijn

maar een handvol van de acteurs die zich rond Chris Van den Durpel scharden.

Maar we zouden deze film niet in dit rubriekje opnemen, indien men voor de opnames niet gekozen had voor het Pajottenland. Zo werd het kerkplein van Oetingen versierd met een pittoresk kioskje en werd de plaatselijke beenhouwerij omgetoverd tot bakkerij. Ook de frietkraam veranderde van functie en werd een ijssalon. De scène waarin Kamiel de bevolking van het landelijke dorpje Klapsteke, waar hij woont, toespreekt, werd opgenomen in de parochiezaal van Oetingen. En ook 'Café Borremans' werd herdoopt tot 'Het vijfde wiel'. Zo noemt het café vandaag nog steeds. En misschien herkennen jullie wel iemand uit de regio? Want ook vele figuren werden geronseld uit de buurt.

Wist je dat...

■ Elf monumenten en het gemeentehuis in Lennik krijgen binnenkort een informatiebord aan de muur. De Andreas Masiuskring zorgt voor de tekst, de gemeente voor de bordjes. Volgend jaar krijgt het initiatief een vervolg. Want dan publiceert de Andreas Masiuskring een monumentenbrochure met aangepaste monumentenwandeling.

■ De middeleeuwse stadskern van Halle is rijk aan kleine straatjes en steegjes. De meeste zijn nog intact, maar worden niet meer gebruikt. Halle wil deze smalle voetwegen echter opnieuw openstellen en zo een stuk erfgoed in ere herstellen.

Wedstrijd

Waar in de Breedbeeldgemeenten van het Pajottenland vindt u dit stukje erfgoed terug?

De nieuwe wedstrijdvraag luidt: wat is het voorwerp op de foto en waar werd deze foto genomen? U kunt uw antwoord posten, mailen, faxen of bellen tot en met 20 december naar Provincie Vlaams-Brabant, dienst cultuur - Breedbeeld, Provincieplein 1, 3010 Leuven
tel 016-26 76 16
fax 016-26 76 35
breedbeeld@vl-brabant.be

Wedstrijd Breedbeeld

Oplissing fotowedstrijd oktober 2004:

naam

vereniging

straat en nr.

postcode

gemeente

telefoon

e-mail

In het kader van de vervulling van onze taak van openbaar belang nemen wij uw relevante persoonlijke gegevens op in onze bestanden. U kunt deze inzien en verbeteren conform de Wet Verwerking Persoonsgegevens van 8 december 1992.

Antwoord vorige wedstrijdvrage

Het goede antwoord van de wedstrijdvrage van vorige nieuwsbrief is: het graf van Frans-Jozef de Gronckel in Sint-Kwintens-Lennik.

Een stukje geschiedenis...

Quasi alle regio's in dit land dragen een specifieke geografische naam die wij als gemeengoed mogen beschouwen. Blijkbaar is dit (nog) niet helemaal het geval met het Pajottenland. En dat zou te maken hebben met de historische wortels van de streek. Daar waar de meeste regionale aanduidingen al eeuwenlang een onvervreemdbaar deel uitmaken van ons collectief bewustzijn, is dat blijkbaar niet het geval met de streek ten westen van onze hoofdstad.

De naam 'Pajottenland' is immers, volgens de meeste bronnen, van eerder recente datum. En de 'uitvinder' daarvan is de Lennikse advocaat Frans-Jozef de Gronckel (1816-1871). In 1845 begint de man, onder het pseudoniem Franciscus Josephus Twyfelloos, aan de publicatie van een al even opvallend feuilleton in Den Vaderlander, een Gentse krant. 'T Payottenland gelyk het van oudtyds gestaen en gelegen is, doopt de Gronckel zijn reeks van bijdragen. Het wordt duidelijk een succes en het jaar daarop verschijnt het feuilleton in boekvorm.

Bronnen: Erfgoed, erg goed in het Pajottenland. Een breed beeld, dienst cultuur - provincie Vlaams-Brabant

De winnaar van vorige wedstrijd is Gerard Devroegh. Hij wint een mand streekproducten ter waarde van 25 euro.

breedbeeld

Nieuwsbrief

Krijgt u deze nieuwsbrief nog niet in uw brievenbus? Of kent u mensen die deze nieuwsbrief ook thuis willen ontvangen?

Stuur ons uw gegevens door (naam, vereniging, adres, telefoon, e-mail) en u wordt opgenomen in onze Breedbeelddatabank.

Wenst u deze nieuwsbrief voortaan elektronisch te ontvangen ?

stuur dan een mailtje naar breedbeeld@vl-brabant.be. Wij zorgen in een muisklik dat de nieuwsbrief in uw elektronische postbus valt.

Meer informatie?

U kunt altijd contact met ons opnemen:

Ann Degeest, coördinator Breedbeeld
(0472-900 714 - ann.degeest@cagnet.be)

Iris Steen, historische projecten
(016-26 76 77 - isteen@vl-brabant.be)

Dominique Stels, cultuurcommunicatie
(016-26 76 05 - dstels@vl-brabant.be)

Rebecca Schoeters, museumconsulente
(016-26 76 19 - rschoete@vl-brabant.be)

Hadewijch Degryse, archeologe
(016-26 76 10 - hdegryse@vl-brabant.be)

Els Deconinck, monumentenzorg
(016-26 76 15 - edeconin@vl-brabant.be)

Schrijven kan naar:

Provincie Vlaams-Brabant

Dienst cultuur - Breedbeeld

Provincieplein 1 - 3010 Leuven

www.vlaamsbrabant.be/breedbeeld

COLOFON

redactie: Ann Degeest,
Iris Steen, Dominique Stels,
Rebecca Schoeters,
Joke Delrue,
Els Deconinck

lay-out:
grafische cel provincie
Vlaams-Brabant
Anne Rooseleer

v.u.:
Marc Collier,
provinciegriffier,
Provincieplein 1,
3010 Leuven

PROVINCIE
VLAAMS • BRABANT

